

nelze jeho dosah rozšiřovati. Pokud zvláště běží o předpis čl. II. čís. 2, jest v důvodové zprávě jasně vyjádřeno, že původci zákona a autoři jeho textu měli na mysli jen prozatímní opatření podle §§ 378 až 401 ex. ř., neboť vykládají tam účel takových opatření, zdůrazňují vždy znova jejich »zatímnost«, odkazují k tomu, že se při nich často zneužívá stížností k protahování řízení ve věci hlavní a končí doslovně: »Odpovídá prozatímnosti, budou-li opravné prostředky obmezeny jen do druhé stolice; bylo by také nedůsledné, kdyby v některých sporech bylo dovolání k nejvyššímu soudu vyloučeno, ale dovolací rekurs o prozatímním opatření byl připuštěn.« Exekuce zajišťovací (§§ 370 až 377 ex. ř.) má na základě určitých titulů zajistiti věřiteli budoucí uspokojení jeho peněžité pohledávky. Taková exekuce není nic prozatímního, ježto se při splnění zákonných předpokladů namnoze přeměňuje sama sebou v exekuci uhrazovací. Exekuční úkony k zajištění pohledávek peněžitých provedené předbíhají tedy exekuci uhrazovací a tím ostře zasahují do zájmů účastníků. V té příčině nechtěl zákon vyloučiti pravidelnou cestu k nejvyššímu soudu. Z dosavadních úvah plyne nade vší pochybnost, že jen systematické zařazení nového předpisu do § 402 ex. ř. rozšířilo na venek jeho dosah také na exekuce zajišťovací, že však dosah takto rozšířený zákonodárnými činiteli zamýšlen nebyl. Jest věcí výkladu zákona a nalézání práva, aby i takovéto poklesky zákonodárné techniky opravilo s náležitým zřením k redakční historii. Podle toho jest i v rozhodované otázce nutno obmeziti praktické použití nového předpisu jen na prozatímní opatření, jak to odpovídá jasnému úmyslu zákonodárcovu.

Čís. 14574.

V potvrzení, jež jest zaměstnavatel povinen vydati zaměstnancovi podle § 44 zákona čís. 154/34 Sb. z. a n., musí býti uvedeny služby skutečně vykonané. Služební postavení, které zaměstnanec měl, stačí k označení způsobu zaměstnání jen tehdy, jestliže se pojmově kryje s pracemi skutečně konanými. Je-li v tomto směru pochybnost nebo nevystihuje-li pojmenování postavení zaměstnancova dostatečně způsob jeho zaměstnání, jest třeba toto podrobně vylíčiti.

(Rozh. ze dne 1. října 1935 Rv III 766/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2212.)

Čís. 14575.

Útraty odvolacího řízení nelze podřaditi pod útraty směnečného platebního příkazu, jež by byl titulem podle § 1 čís. 2 ex. ř. za podmínky § 371 čís. 2 ex. ř. pro povolení zajišťovací exekuce.

(Rozh. ze dne 2. října 1935, R I 789/35.)

Prv ý s o u d povolil podle § 371 čís. 2 ex. ř. zajišťovací exekuci k zajištění útrat první a druhé stolice. R e k u r s n í s o u d návrh na povolení zajišťovací exekuce k zajištění útrat druhé stolice zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Rekurent přiznává správnost názoru rekursního soudu, že v příčině útrat odvolacího řízení není tu souhlasnosti rozsudků obou stolic při potvrzení rozsudku první stolice, a není tedy dán zákonný podklad pro povolení zajišťovací exekuce též pro tyto útraty (§ 371 čís. 1 ex. ř.), ale má za to, že zajišťovací exekuce měla býti povolena v souzeném případě též pro odvolací útraty, poněvadž potvrzením rozsudku první stolice zůstal směnečný platební příkaz v platnosti, a útraty odvolacího řízení jsou příslušenstvím směnečné pohledávky, a lze tudíž podle § 371 čís. 2 ex. ř. povolit zajišťovací exekuci, byly-li proti směnečnému platebnímu příkazu podány námitky. Avšak útraty odvolacího řízení nevzešly u příležitosti vydání směnečného platebního příkazu, nýbrž až za řízení o směnečných námitkách a jsou útratami sporu. Nelze je proto podřaditi pod útraty směnečného platebního příkazu, jež by byly titulem dle § 1 čís. 2 ex. ř. za podmínek § 371 čís. 2 ex. ř. pro povolení zajišťovací exekuce; tento předpis, jsa výjimečný, nedopouští extensivního výkladu, jaký mu dává rekurent, nehledíc ani k tomu, že doslov předpisu § 371 čís. 1 ex. ř. nerozeznává, zda potvrzující rozsudek byl vydán ve sporu směnečném o námitkách či v jinakém sporu.

Čís. 14576.

Jde o nespravedlivou pohrůžku, když ten, jenž jí používá, má právo ji ve skutek uvést, nemá-li však práva použití donucovacího prostředku k účelu, k němuž ho používá.

(Rozh. ze dne 2. října 1935, Rv I 2329/33.)

Žalobce Otakar P., majitel firmy Ig. W. v P. přednesl, že žalovaný zaslal jemu jako tehdejšímu jedinému majiteli firmy Ig. W. dopis, v němž ho vyzývá, aby mu do 1. března 1929 vrátil peníze (30.000 Kč), které od něho přijal jako příspěvek na zařizovací výlohy a investice a jež mu při skončení smlouvy nebyly k dobru připsány, a připojil k tomu vyhrůžky, že upozorní bursovní komoru na jeho špatné finanční poměry a podá zprávu o tom též ministerstvu financí, když mu žádané peníze nevrátí. Tomuto nátlaku žalobce podlehl, neboť když závod po výstupu společníka Artura P. sám převzal, neměl provozovacího kapitálu, byl výhradně odkázán na úvěr, zejména bank, a na důvěru svých zákazníků a obával se důvodně, že by oznámením bursovní komoře, v němž by jeho finanční poměry byly vyličený jako špatné, byl jeho úvěr otřesen, což by bylo mělo za následek okamžité zničení jeho existence. Považuje složení částky 30.000 Kč za menší zlo, nežli zničení úvěru, složil dne 17. března 1929 částku 30.000 Kč, k rukám právního zástupce žalovaného, který ji žalovanému vydal. Ježto tak učinil výhradně proto, že k tomu byl nespravedlivou a důvodnou bázní přinucen, jest žalovaný povinen částku tuto vrátiti, neboť neměl vzhledem k předchozímu majetkovému vyrovnání na částku tuto žádného nároku. N i ž š i